

Sygn. akt I NO 62/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania M.S.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości DKO-IV. (...) z dnia 21 września 2021r.

w przedmiocie odmowy udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 listopada 2021 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Ministrowi
Sprawiedliwości do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 września 2021 r., znak: DKO-IV. (...) Minister Sprawiedliwości, na podstawie art. 93 § 1, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.) odmówił sędzi Sądu Okręgowego w W. M.S. (dalej: Odwołująca się) udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Minister Sprawiedliwości w uzasadnieniu wskazał, że wnioskiem z 22 sierpnia 2021 r. Odwołująca się wystąpiła o udzielenie płatnego urlopu

dla poratowania zdrowia na okres od 16 września 2021 r. do 15 marca 2022 r. Jako podstawę wniosku Odwołująca się wskazała, że 20 kwietnia 2021 r. stwierdzono u niej zachorowanie na Covid-19. Przebieg choroby był bardzo ciężki i wymagał 21-dniowej hospitalizacji, uniemożliwiającej jej powrót do obowiązków zawodowych. W okresie od 18 lipca 2021 r. do 8 sierpnia 2021 r. Odwołująca się korzystała z rehabilitacji pocovidowej NFZ. Obecnie, obok ogólnej męczliwości i reakcji depresyjnych, nadal ma duże problemy z koncentracją i tzw. pamięcią świeżą, od września rozpoczyna terapię neurologiczną. Odwołująca się do wniosku załączyła: kopię karty informacyjnej Powiatowego Szpitala w A.; kopię wyniku badania z 12 lipca 2021 r., kopię karty informacyjnej z [...] Szpitala Uzdrowskowo-Rehabilitacyjnego SP ZOZ w C.; kopię zaświadczenia lekarskiego z 16 sierpnia 2021 r. wystawionego przez lekarza chorób wewnętrznych - specjalistę medycyny pracy.

Minister Sprawiedliwości wezwał Odwołującą się do uzupełnienia powyższego wniosku poprzez złożenie zaświadczenia lekarskiego wskazującego:

- czy obecnie występuje choroba, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych, a jeśli tak to jaka,
- czy leczenie tej choroby wymaga czasowego powstrzymania się od pełnienia służby na stanowisku sędziego,
- jakie leczenie jest planowane i jakie okoliczności wskazują, że doprowadzi ono do uzyskania poprawy stanu zdrowia, pozwalającego na powrót do wykonywania obowiązków sędziego,
- czy i z jakich powodów zalecone leczenie wymaga udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia na wskazany okres.

W odpowiedzi na powyższe Odwołująca się przedstawiła zaświadczenie lekarskie z 30 sierpnia 2021 r. wystawione przez lekarza chorób wewnętrznych - specjalistę medycyny pracy (k.).

W uzasadnieniu decyzji Minister Sprawiedliwości podkreślił, że od 20 kwietnia 2021 r. do 13 października 2021 r. Odwołująca się przebywa na zwolnieniu lekarskim. Do wykorzystania ma 36 dni urlopu wypoczynkowego. Nadto Minister Sprawiedliwości wskazał, że z przedłożonej wraz z wnioskiem karty informacyjnej Powiatowego Szpitala w A. wynika, że w okresie od 26 kwietnia 2021

r. do 15 maja 2021 r. Odwołująca się była leczona we wskazanej placówce z rozpoznaniem zapalenia płuc z jednoczesnym zidentyfikowaniem wirusa Covid-19. W trakcie leczenia dolegliwości stopniowo zmniejszały się, co skutkowało wypisaniem jej w stanie ogólnym dobrym. Zgodnie z treścią karty informacyjnej z [...] Szpitala Uzdrowskowo-Rehabilitacyjnego SP ZOZ w C. Odwołująca się przeszła rehabilitację po przebytej infekcji Covid-19, zaś w wyniku zastosowanych zabiegów uzyskano poprawę. Oceniając wpływ przebycia Covid-19 na jej życie, Odwołująca się wskazała, że może wykonywać wszystkie swoje zwykłe obowiązki, lecz nadal występują u niej objawy takie jak duszności, zmęczenie, osłabienie mięśni, dolegliwości bólowe, zaburzenia pamięci, stany depresyjne czy niepokój. Z zaświadczenia lekarskiego z 16 sierpnia 2021 r. wystawionego przez lekarza chorób wewnętrznych - specjalistę medycyny pracy wynika, że Odwołująca się przeszła leczenie szpitalne w związku z Covid-19. Wymaga dalszego leczenia, konsultacji specjalistycznych i rehabilitacji. Jest niezdolna do pracy w zawodzie, lecz rokuje na powrót do wykonywania obowiązków w ciągu 6 miesięcy.

Z treści zaświadczenia przedłożonego wraz z pismem uzupełniającym wynika, że u Odwołującej się występują powikłania neurologiczne w postaci zaburzeń koncentracji, uwagi i pamięci. Wymaga leczenia neurologicznego i powstrzymania się od pełnienia służby na stanowisku sędziego. Zaplanowane konsultacje: neurologiczna i pulmonologiczna oraz dalsze leczenie i rehabilitacja powinny doprowadzić do poprawy stanu zdrowia i powrotu do wykonywania zawodu. Jak zaznaczono istniejące zaburzenia w sposób istotny wpływają na procesy myślowe i koncentrację, uniemożliwiając prawidłowe wykonywanie obowiązków.

Minister Sprawiedliwości podkreślił, że urlop dla poratowania zdrowia stanowi szczególne uprawnienie, z którego sędzia może skorzystać, gdy w sposób niebudzący wątpliwości zostanie ustalone, że zachodzą okoliczności uzasadniające jego udzielenie, a zalecone leczenie nie może być przeprowadzone inaczej niż przy wykorzystaniu tego urlopu albo w innych warunkach byłoby to co najmniej utrudnione. Charakter tego urlopu, który immanentnie wiąże się z oceną stanu zdrowia sędziego i rekomendowanym sposobem leczenia, rozważając potrzebę jego udzielenia, Minister Sprawiedliwości musi opierać się na dokumentacji

medycznej dotyczącej stanu zdrowia sędziego. Dokumentacja ta powinna odnosić się zarówno do choroby stanowiącej przyczynę złożenia przez sędziego wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, jak i do widoków na zakończone powodzeniem leczenie w okresie, na który został zawnioskowany przedmiotowy urlop (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 2021 r., I NO 42/21).

W ocenie Ministra Sprawiedliwości, przedstawiona przez Odwołującą się dokumentacja nie zawierała dokładnych informacji co do przebiegu planowanego leczenia czy rehabilitacji, a w szczególności okresu, w jakim ma się odbywać. W przedłożonych zaświadczeniach stosunkowo precyzyjnie wskazano wyłącznie na konieczność odbycia dwóch konsultacji specjalistycznych, co jednak nie przemawia za zasadnością udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Znamienne pozostaje, że pomimo wezwania Odwołującej się do uzupełnienia złożonego wniosku, w szczególności poprzez złożenie zaświadczenia lekarskiego wskazującego, jakie leczenie jest planowane i jakie okoliczności wskazują, że doprowadzi ono do uzyskania poprawy stanu zdrowia, pozwalającego na powrót do wykonywania obowiązków sędziego oraz czy i z jakich powodów zalecone leczenie wymaga udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia na wskazany okres, w przedłożonym zaświadczeniu uzupełniającym brak jest wskazanych informacji. Zaznaczono w nim wyłącznie, że sędzia ma przejść leczenie i rehabilitację, które powinny doprowadzić do poprawy stanu zdrowia i w związku z tym umożliwić powrót do pełnienia służby na stanowisku sędziego oraz, że z uwagi na obecne dolegliwości jest niezdolna do wykonywania obowiązków służbowych. Z powyższego wynika, że Odwołującą się nie zostało zalecone żadne skonkretyzowane leczenie, a w szczególności takie, które mogłoby być realizowane wyłącznie w ramach wnioskowanego urlopu. W stosunku do Odwołującej się na chwilę obecną nie została również zaplanowana dalsza rehabilitacja, która byłaby związana z dolegliwościami odczuwanymi przez sędzię.

W ocenie Ministra Sprawiedliwości przedstawiona dokumentacja medyczna nie zawiera danych pozwalających na ustalenie, iż zachodzą opisane w art. 93 § 1 u.s.p. przesłanki do udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia.

Odwołująca się zaskarżyła powyższą decyzję w całości z uwagi na naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 93 § 1 p.u.s.p. polegające na:

1) wadliwym przydęciu przy jego wykładni, że termin „zalecone leczenie” jako przesłanka udzielenia urlopu na poratowanie zdrowia oznaczać winien każdorazowo wyłącznie skonkretyzowane świadczenia medyczne i ustalony harmonogram leczenia, w sytuacji gdy takie rozumienie tego zwrotu abstrahuje od realiów udzielania świadczeń medycznych, w szczególności w zakresie publicznej służby zdrowia, oraz od objawów charakterystycznych dla danej jednostki chorobowej, co ma istotne znaczenie w przypadku przebycia choroby Covid-19 i związanych z nią powikłań o niejednorodnym charakterze, a w konsekwencji dokonanie błędnej oceny treści zaświadczeń lekarskich z dnia 16 i 30 sierpnia 2021 r. wystawionych przez lekarza chorób wewnętrznych - specjalistę medycyny pracy i pozostałych dokumentów załączonych do wniosku o udzielenie urlopu, jako niewystarczającej podstawy faktycznej do uwzględnienia wniosku o udzielenie urlopu na poratowanie zdrowia;

2) wadliwym przyjęciu, że odbycie już zaplanowanych wizyt lekarskich jest możliwe przy wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego i nie uniemożliwia wykonywania obowiązków zawodowych, podczas gdy istota leczenia, o którym mowa w odnośnym przepisie nie jest wyłącznie odbywanie samych wizyt lekarskich czy przyjmowanie świadczeń medycznych, ale proces dochodzenia do zdrowia, co uniemożliwia ograniczenie oceny przesłanek udzielenia urlopu na poratowanie zdrowia do samego harmonogramu leczenia;

3) wadliwym przyjęciu, że urlop na poratowanie zdrowia określony w odnośnym przepisie stanowi uprawnienie sędziego o charakterze alternatywnym do urlopu wypoczynkowego, co stoi w sprzeczności z dorobkiem orzecznictwem oraz poglądami komentatorów, zgodnie z którymi w razie zidentyfikowania okoliczności uniemożliwiających orzekanie, a mających swoje źródło w sytuacji zdrowotnej, sędzia jest zobligowany do skorzystania z instytucji określonej w tej normie.

Odwołująca się wniosła o uchylenie w/w decyzji i orzeczenie o udzieleniu urlopu dla poratowania zdrowia lub o uchylenie jej i przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia przez Ministra Sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie, zatem należało uchylić zaskarżoną decyzję oraz przekazać sprawę do ponownego rozstrzygnięcia Ministrowi Sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 93 § 1 p.u.s.p., sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela Minister Sprawiedliwości (art. 93 § 3 p.u.s.p.); nie może on przekraczać sześciu miesięcy (art. 93 § 2 p.u.s.p.). W przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia sędziemu przysługuje w terminie 14 dni od dnia otrzymania odmowy odwołanie do Sądu Najwyższego (art. 93 § 4 p.u.s.p.).

Sąd Najwyższy jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Podstawą nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Oznacza to też, że nie można brać pod uwagę faktów i dowodów, które zaistniały po dniu wydania zaskarżonej decyzji Ministra Sprawiedliwości.

Urlopy dla poratowania zdrowia nie są powszechnym uprawnieniem pracowniczym, lecz uprawnieniem określonych grup zawodowych, wynikającym z przepisów szczególnych. Cel udzielenia tego urlopu jest jednoznaczny, a pojęcie „przeprowadzenia leczenia” pozwala na szerokie i jednocześnie indywidualne przyznawanie tego uprawnienia. Leczenie może bowiem obejmować zarówno pobyt w szpitalu, sanatorium, długotrwałą rehabilitację, jak i każdą inną formę terapii, której stosowanie z różnych przyczyn koliduje z wykonywaniem przez sędziego jego obowiązków służbowych. Leczenie ma na celu poprawę zdrowia chorego, nie musi to jednak oznaczać, że doprowadzi do pełnego wyleczenia. Sama perspektywa poprawy stanu zdrowia może być wystarczająca do uznania, że udzielenie urlopu celem przeprowadzenia leczenia jest zasadne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., I NO 33/20). Leczenie w ramach urlopu dla poratowania zdrowia ma doprowadzić do poprawy stanu zdrowia, którego

nieprzeprowadzenie w warunkach czasowej rezygnacji z wykonywania obowiązków zawodowych prowadzić może do utraty przez wnioskodawcę zdolności do wykonywania obowiązków sędziego (charakter prewencyjny).

Podkreślić jednak należy, że inaczej niż w przypadku pozostałych grup zawodowych uprawnionych do korzystania z urlopu dla poratowania zdrowia, w przypadku sędziów brak jest jakichkolwiek szczegółowych uregulowań proceduralnych, tak ustawowych jak i aktów wykonawczych. Prawo o ustroju sądów powszechnych nie precyzuje trybu podejmowania przez Ministra Sprawiedliwości decyzji w przedmiocie urlopu dla poratowania zdrowia, nie określa żadnych zasad procedowania, w szczególności w zakresie podważenia potrzeby udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Wobec czego zakres kompetencji Ministra Sprawiedliwości należy wyklądać ściśle, ze szczególnym uwzględnieniem celowości udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Decyzja Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie udzielenie sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia nie jest decyzją uznaniową (wyrok Sądu Najwyższego z 15 marca 2018 r., III KRS 1/2018). Kryteria podjęcia decyzji w tym przedmiocie muszą być transparentne. Kluczowym kryterium jest przeprowadzenie zaleconego leczenia. Udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia nie jest uzależnione od kryterium stażowego (lat służby sędziego), po upływie, którego może ubiegać się o jego udzielenie. Nie ma też ustalonej kolejności świadczeń przewidzianych p.u.s.p. (wynagrodzenie chorobowe, urlop dla poratowania zdrowia).

O potrzebie udzielenia sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia orzeka uprawniony lekarz posiadający stosowane kwalifikacje. W sensie formalnym podstawą wniosku jest zatem orzeczenie lub zaświadczenie lekarskie. Do wniosku można dołączyć także inną dokumentację medyczną związaną z chorobą, której leczenie stanowi podstawę wniosku. Rozważając potrzebę jego udzielenia Minister Sprawiedliwości musi się opierać w niezbędnym zakresie, wyznaczonym przez indywidualne okoliczności każdego przypadku, na dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia sędziego, odnoszącej się zarówno do choroby stanowiącej przyczynę złożenia przez sędziego wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, jak i widoków na zakończone powodzeniem leczenie w okresie, na który został zawniioskowany urlop dla poratowania zdrowia.

Taki sposób postępowania w przedmiocie wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia nie wynika wprost z regulacji przepisu art. 93 p.u.s.p. Jednak analiza istoty tej instytucji ustrojowej p.u.s.p. sprzeciwia się uznaniu, że Minister Sprawiedliwości przy podejmowaniu decyzji odnośnie udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia może odstąpić od zbadania istnienia okoliczności przemawiających za udzieleniem urlopu dla poratowania zdrowia, to zaś wymaga dysponowania przez Ministra Sprawiedliwości odpowiednim materiałem dowodowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2019 r., I NO 34/19). Minister Sprawiedliwości nie może natomiast dokonywać oceny zasadności udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, podważając decyzje specjalistów z zakresu medycyny czy kwestionując przedłożoną przez wnioskodawcę dokumentację medyczną. Treść dokumentacji medycznej ma stanowić potwierdzenie zasadności wniosku i korelować z przesłankami udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia.

Wobec treści zaskarżonej decyzji podkreślić należy, że urlop dla poratowania zdrowia nie jest tożsamy z okresem niezdolności do wykonywania obowiązków sędziego. W przypadku niezdolności do pełnienia obowiązków orzeczonej przez lekarza, sędziemu przysługuje wynagrodzenie chorobowe. Urlop dla poratowania zdrowia udzielany jest niezależnie od tego, czy wnioskujący jest zdolny do pełnienia obowiązków sędziego czy też nie. Istotą urlopu dla poratowania zdrowia jest bowiem brak możliwości pogodzenia wykonywania obowiązków sędziego z podjęciem leczenia choroby, także takiej, która nie skutkuje niezdolnością do wykonywania obowiązków sędziego. Czynniki decydującymi o tym, że wnioskodawca nie może pogodzić leczenia z wykonywaniem obowiązków zawodowych mogą być: środowisko pracy, sposób wykonywania obowiązków zawodowych czy planowany przebieg terapii wymagający zmiany miejsca pobytu, ilości i rodzaju wykonywanych zabiegów, czy też ich wpływu na obniżenie zdolności do wykonywania obowiązków zawodowych.

Z przedłożonej przez Odwołującą się dokumentacji medycznej wynika, że w chwili składania wniosku była ona niezdolna do wykonywania obowiązków sędziego, a w ocenie lekarza medycyny pracy stan ten miałby się utrzymywać nie dłużej niż 6 miesięcy. Odwołująca z uwagi na stwierdzone powikłania neurologiczne i pulmonologiczne, po odbytej rehabilitacji w sanatorium, została

skierowana do dalszego leczenia w poradniach specjalistycznych. Odwołująca się leczy się farmakologicznie, a odczuwane przez nią dolegliwości ogólnoustrojowe i neurologiczne utrudniają jej wykonywanie obowiązków zawodowych. Jak słusznie podniosła Odwołująca się, proces leczenia, szczególnie w przypadku choroby nowej, dotąd nieznanej, której leczenie wciąż pozostaje na etapie badań laboratoryjnych, jest wynikiem różnych zabiegów, których skutków nie można przewidzieć w sposób pewny i planowy. Zarówno Covid-19 jak i pocovidowe powikłania to nowy zespół chorobowy, w którym trudno mówić o utrwalonych procedurach medycznych i wypracowanej metodologii zaleconego leczenia. Wobec czego żądanie przedłożenia przez Odwołującą się harmonogramu leczenia jest niezasadne w sytuacji, gdy poddaje się ona leczeniu zgodnie z zaleceniami specjalistów z sanatorium i oczekuje na kolejne wizyty u specjalistów. Nie ulega wątpliwości, że Odwołująca przedłożyła dokumentację medyczną potwierdzającą, że od września rozpoczyna terapię neurologiczną; zaplanowano dalsze leczenie i rehabilitację neurologiczną i pulmonologiczną, które powinny doprowadzić do poprawy stanu zdrowia i powrotu do wykonywania zawodu w ciągu najbliższych 6 miesięcy, tj. do lutego 2022 r.

Mimo przedłożenia dokumentacji medycznej ww. treści, pismem z 26 sierpnia 2021 r. Odwołująca się została wezwana do uzupełniania przedmiotowego wniosku poprzez przedłożenie zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego diagnozę, niezdolność do wykonywania obowiązków sędziego, okres leczenia i jego rokowania. W ocenie Sądu Najwyższego są to przesłanki ściśle związane z ustaleniem prawa do świadczeń z tytułu niezdolności do wykonywania obowiązków sędziego, określonych w art. 94 § 1 i 94d § 3 p.u.s.p. a nie urlopu dla poratowania zdrowia. Z wykładni językowej jak i systemowej wynika jednoznacznie, że urlop dla poratowania zdrowia jest odrębnym uprawnieniem sędziego, niezależnym od uprawnień określonych w art. 92 § 1, art. 94 § 1 czy art. 94d § 3 p.u.s.p.

Wbrew twierdzeniom Ministra Sprawiedliwości, wnioskujący o urlop dla poratowania zdrowia powinien przedstawić dokumentację medyczną wskazującą jedynie, że planowane leczenie koliduje z wykonywaniem obowiązków sędziego. Sytuacji tej nie można utożsamiać z obowiązkiem wykazania, że stan

powstrzymania się od pełnienia służby, objęty wnioskiem o urlop dla poratowania zdrowia, ma na celu przeprowadzenie konkretnie i precyzyjnie określonego leczenia w zakresie charakterystyki zabiegów medycznych i terminów ich przeprowadzania ani tym bardziej ziszczania się wskazanych - na potrzeby postępowania przed Ministrem Sprawiedliwości - perspektyw powrotu do zdrowia wskutek zastosowania planowanego leczenia. Leczenie to proces i obejmować może zarówno leczenie farmakologiczne, jak i leczenie inwazyjne, zabiegi rehabilitacyjne, diagnostykę, czyli szereg następujących po sobie czynności, ściśle ze sobą związanych, ponieważ przebieg jednego z tych etapów ma decydujące znaczenie dla podjęcia lub zaniechania kolejnego. Jak słusznie podniosła Odwołująca się, w jej przypadku, dopiero zbiór tych wszystkich czynności prowadzić może do spodziewanego efektu leczniczego. Dla podjęcia decyzji, o której mowa w art. 93 p.u.s.p. kluczowe jest zatem ustalenie w okolicznościach konkretnego przypadku, w oparciu o treść przedstawionej dokumentacji, czy urlop dla poratowania zdrowia jest uzasadniony koniecznością czasowego zrezygnowania przez wnioskodawcę z wykonywania obowiązków sędziego oraz poparty zaleceniami specjalisty z zakresu medycyny. Należy podkreślić, że Minister Sprawiedliwości nie posiada kompetencji do oceny rekomendowanego sposobu leczenia.

Wobec podniesionego przez Ministra Sprawiedliwości zarzutu, że Odwołująca się ma jeszcze do wykorzystania 36 dni urlopu, przypomnieć należy, że niedopuszczalne jest wyrażenie zgody przez pracodawcę na urlop wypoczynkowy w okresie niezdolności do pracy. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że niezdolność do pracy z powodu choroby pozostaje w opozycji do zwolnienia urlopowego. Kodeks Pracy wprost uznaje niezdolność do pracy z powodu choroby za przeszkodę w rozpoczęciu urlopu wypoczynkowego, a okres choroby nie jest i nie może być okresem wykorzystywania urlopu wypoczynkowego. Tego rodzaju regulacja prawna jest w sposób oczywisty związana z celem urlopu, który jest jedną z instytucji zabezpieczających prawo do wypoczynku gwarantowane w art. 66 Konstytucji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2015 r., II PK 84/14). Udzielenie urlopu w okresie niezdolności do pracy jest prawnie niedopuszczalne, także wówczas, gdy wnioskodawca wyraził na to

zgodę (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 marca 2011 r., II PK 240/10 i z 10 listopada 1999 r., I PKN 350/99).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdził naruszenie prawa materialnego poprzez uznanie, że warunkiem udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia jest przedłożenie orzeczenia o niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego wraz ze wskazaniem okresu trwania tej niezdolności/okresu leczenia oraz rokowań leczenia, a tym samym przedstawiona przez Odwołującą się dokumentacja medyczna nie zawiera danych pozwalających na ustalenie, iż zachodzą opisane w art. 93 § 1 p.u.s.p. przesłanki do udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Zastosowanie przez Ministra Sprawiedliwości kryteria są sprzeczne z kryteriami określonymi w art. 93 § 1 p.u.s.p., co skutkuje uchyleniem zaskarżonej decyzji i przekazaniem sprawy Ministrowi sprawiedliwości do ponownego rozstrzygnięcia.

W celu umożliwienia właściwego rozpoznania wniosku Odwołującej się należy zatem uwzględnić jej odwołanie. Przy ponownym wydawaniu decyzji Minister Sprawiedliwości winien oprzeć rozstrzygnięcie na podstawie złączonej dokumentacji medycznej, z uwzględnieniem przesłanki celowościowej, tj. „przeprowadzenia zaleconego leczenia”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 93 § 4 p.u.s.p. w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.